

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 017254 16 Кж 2
Бања Лука, 25.10.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог С.С., због два кривична дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. и кривичног дјела лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске и оптуженог Б.М., због кривичног дјела учествовања у тучи из члана 157. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптужених, адвоката мр М.Д. из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 017254 16 К 2 од 04.7.2016. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички јавни тужилац мр Ненад Врањеш, оптужени и њихов бранилац, донио је дана 25.10.2016. године,

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптужених С.С. и Б.М., те потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 017254 16 К 2 од 04.7.2016. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 017254 16 К 2 од 04.7.2016. године, оглашени су кривим оптужени С.С., због два кривична дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и кривичног дјела лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. истог закона, а оптужени Б.М., због кривичног дјела учествовања у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС. Оптуженом Стефану Ступару је, за почињено кривично дјело убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС над оштећеним М.Ј., на основу наведене законске одредбе и уз примјену члана 38. став 1. тачка 1. и 39. став 1. тачка 2. КЗ РС, утврђена казна затвора у трајању од 2 (двје) године и 8 (осам) мјесеци а почињено кривично дјело убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС над оштећеним М.С., на основу наведене законске одредбе и уз примјену члана 38. став 1. тачка 1. и 39. став 1. тачка 2. КЗ РС, утврђена казна затвора у трајању од 2 (двје) године а за кривично дјело лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) мјесеца, па је, на основу члана 42. став 2.

тачка 2. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) мјесеци. Оптужени Б.М., за кривично дјело учествовања у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС, осуђен је на казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци. На основу члана 62. КЗ РС, оптуженом Б.М. је изричена мјера безбједности одузимање предмета-ловачки нож са пластичним рукохватом дужине 27 цм, са сјечивом дужине 14,5 цм и нож склопиви (цепни нож), дужине 21 цм, марке „Power Star“, дужине сјечива 9 цм. На основу члана 99. став 1, а у вези са чланом 96. став 1. и 2. тачка а), е) и ж) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени С.С. је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 1.424,52 КМ, те на име судског паушала износ од 300,00 КМ, као и да накнади награду и нужне издатке браниоца по службеној дужности, која висина ће бити утврђена посебним рјешењем. На основу члана 99. став 4. ЗКП РС, оптужени Б.М. је ослобађен дужности плаћања трошкова кривичног поступка. На основу члана 108. став 1. и 3. ЗКП РС, оштећени М.Ј., М.С. и З.М., са имовинскоправним захтјевом, упућени су на парницу.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптужених, адвокат мр М.Д. из Б.Л., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона, одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи у правној оцјени дјела у односу на оптуженог С.С. и исти огласи кривим због кривичног дјела учествовања у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС и за то дјело казни по закону а да се оптужени Б.М. ослободи од оптужбе на основу члана 298. тачка а) ЗКП РС, или да се оба оптужена блаже казне.

У сједници вијећа, бранилац оптужених је изложио жалбу, остајући код изнесених приговора и приједлога, које су оптужени подржали. Републички јавни тужилац је предложио да се жалба одбије, као неоснована, и првостепена пресуда потврди.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Нису основани аргументи из жалбе браниоца оптужених, у прилог тврдњи да је првостепени суд, уносећи у изреку пресуде правни опис дјела, који не садржи оптужница, односно измјењена оптужница, прекорачио оптужбу и тиме починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС. Наиме, оптужба и изрека побијане пресуда обухватају исти догађај и исти чињенични опис радње извршења, и тиме постоји идентитет оптужбе и пресуде који захтјева одредба члана 294. став 1. ЗКП РС. Како суд није везан приједлогом тужиоца у погледу правне оцјене дјела, у смислу одредбе члана 294. став 2. ЗКП РС, то уношењем у изреку пресуде правног описа дјела који није садржан у оптужници, није прекорачена оптужба и почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, како се то тврди у жалби.

Нису основани ни аргументи из жалбе, у прилог тврдњи да је изрека побијане пресуде неразумљива и противријечна датим разлозима у односу на оптуженог С.С. а у погледу описа виности за кривично дјело убиства у покушају

из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС, и тиме захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме чињенични опис из изреке, који садржи опис радње извршења дјела и наношење тјелесних повреда опасних по живот оштећеног М.Ј., начин и локацију повређивања (витално важних органа) и нож, као средство повређивања, опредјељују субјективни однос оптуженог према дјелу у цјелини. Овакав чињенични опис је усклађен са разлозима датим за закључак о свјесној и вољној компоненти умишљајног поступања (страна 24. пасус 5.), у односу на дјело у цјелини, дакле и у односу на пристајање на посљедицу (евентуални умишљај). На аргументима из жалбе, којима се указује на противријечност разлога датих у образложењу побијане пресуде за ову одлучну чињеницу, не може се успоставити битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. ЗКП РС, обзиром на прописане облике тих повреда из цитиране законске одредбе.

Жалбеним приговорима браниоца оптужених, не може се оспорити правилност чињеничне основе побијане пресуде и закључак да су оптужени починили радње, на начин како је то описано у изреци побијане пресуде.

Анализом и оцјеном спроведених доказа, појединачно и у међусобној повезаности, на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, првостепени суд је, у поновљеном суђењу, отклонио недостатке на које је указано у рјешењу Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 017254 16 Кж б од 22.3.2014. године, којим је укинута ранија првостепена пресуде од 09.12.2015. године, те донио нову, правилну и закониту пресуду.

Ради тога су без основа приговори из жалбе да је првостепени суд пропустио да расправи сва спорна питања на које је указао другостепени суд у својој одлуци, у смислу одредбе члана 331. став 4. ЗКП РС и тиме починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС.

Правилном оцјеном спроведених доказа, која је извршена савјесно и критички, утврђене су све одлучне чињенице и изведен правилан закључак да је критичне прилике, након вербалног сукоба између оптужених и оштећених, оптужени Б.М. руком гурнуо оштећеног М.Ј. који је пао на земљу а затим пришао оштећеном З.М. с леђа и ударио га лопатом у предјелу задњег дијела главе усљед чега је овај пао на земљу, те замахнуо лопатом у намјери да га поново удари али га је у томе спријечио оштећени М.С., а оптужени С.С., са два ножа, које је узео из возила са којим се довезао, задао оштећеном М.С. два убода у предјелу лијеве стране грудног коша и лијеве надлактице а затим и оштећеном М.Ј. у виду убодне ране лијеве бочне стране грудног коша и двије убодне ране трбуха, а оштећеном З.М. нанио лаку тјелесну повреду у виду убодне ране средишњег дијела леђа и тиме починили, оптужени С.С. два кривична дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС (како је квалификовано у оптужници) и кривично дјело лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. КЗ РС, а оптужени Б.М. кривично дјело учествовања у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС.

Такав закључак је резултат правилне оцјене исказа оштећених М.С., З.М. и М.Ј., који су, у битним чињеницама и околностима критичног догађаја

сагласни, и који на детаљан начин описују динамику његовог развоја, радње које су сваки од оптужених појединачно предузели, а које су чињенично описане у изреци побијане пресуде.

Заступање тезе о другачијој верзији догађаја, коју жалба заснива на исказима оптужених и исказу свједока Л.М., супруге оптуженог Б.М., износећи садржај њеног сазнања о критичном догађају, посредно, преко свога сина, млдб. Б., нема основа.

Наиме, кључно питање, које је на правилан начин ријешила побијана пресуда, је оцјена вјеродостојности противријечних исказа учесника критичног догађаја, са једне стране оптужених и са друге оштећених, о чему су, у смислу одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, дати ваљани разлози, које овај суд у цјелости прихвата.

У тој оцјени вјеродостојности, правилно првостепени суд налази да су искази оштећених М.С., З.М. и М.Ј., потврђени објективним доказима, и то медицинском документацијом, која је била основа за налаз вјештака др М.С.1. Наведене повреде оштећених су објективизирани, и прихватањем налаза и мишљења вјештака др С., утврђене одлучне чињенице које се односе на локацију повређивања, положај тијела оптужених и оштећених, те средства повређивања. Објективизирани су, супортно тврдњама из жалбе, и повреде оптужених, о чему је побијана пресуда, дала детаљну и аргументовану оцјену, прихватајући налаз вјештака др М.С.1, посебно у погледу повреда насталих дјеловањем оштрице ножа и повреде на руци оптуженог С.С. (ради се о резној повреди код које нема замаха, могуће повређивање приликом преношења ножа из једне руке у другу), те повреда оптуженог Б.М., у погледу начина и средства повређивања како је то образложено у побијаној пресуди.

Цијенећи наведено, настојање жалбе да, у динамици критичног догађаја, као почетак сукоба, одреди радње оштећеног М.Ј., скидањем качкета са главе оптуженог Б.М., „повређујући га тиме“, и на тај начин одреди другачији слијед догађаја са припадајућим правом оптужених на нужну одбрану, нема основа, као и тврдње да је оптужени Б.М., без икаквог повода задобио повреде у предјелу главе од стране оштећеног З.М., критичне прилике, о чему су у побијаној пресуди дати јасни и аргументовани и разлози, које овај суд прихвата, као ваљане.

Слиједом наведеног, овај суд налази да је, на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог С.С., чињенично описане у изреци побијане пресуде у односу на оштећене М.Ј. и М.С., квалификоване као два кривична дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС а у односу на оштећеног З.М. као кривично дјело лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, а радње оптуженог Б.М., квалификоване као кривично дјело учествовања у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о кривичној санкцији, налазећи да нису основани аргументи из жалбе.

У складу са одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, правилно је првостепени суд утврдио све околности које су од значаја за висину казне и о томе дао ваљано образложене разлоге у побијаној пресуди.

Све утврђене олакшавајуће околности, у односу на оптуженог С.С., за два кривична дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС, у својој укупности, цијењене су као особито олакшавајуће околности. Утврђене казне затвора за та кривична дјела, ублажене су, у односу на оштећеног М.С. (у трајању од 2 године), до доње границе минимума казне у смислу одредбе члана 38. и 39. став 1. тачка 1. ЗК РС, а оштећеног М.Ј. (у трајању од 2 године и 8 мјесеци), готово до те границе. Утврђене казне затвора за дјела извршена у стицају, правилно су одмјерене уз оцјену општих правила о одмјеравању казни, и за то су дати ваљани разлози у побијаној пресуди. Примјеном члана 42. став 2. тачка 2. и 43. став 1. КЗ РС, оптужени С.С., осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) мјесеци, које казне представљају потребну мјеру казне за остварење сврхе кажњавања из одредбе члана 28. КЗРС.

За кривично дјело учествовања у тучи из члана 157. став 1. КЗ РС, за које је оптужени Б.М. оглашен кривим побијаном пресудом, прописана је казна затвора до 3 (три) године. Утврђене олакшавајуће околности, код оптуженог Б.М., правилно су цијењене у побијаној пресуди, у оквиру општих правила о одмјеравању казне из одредбе члана 37. КЗ РС, и овај суд налази да је казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци, потребна мјера казне за остварење сврхе кажњавања из одредбе члана 28. КЗ РС, у њеном генералном и специјалном облику.

На основу наведеног и примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић